

EN DAG SOM ALDRI STILNER

THEODOR SLAAEN BORGE

Den 22. juli 2011 ble 69 mennesker drept på Utøya, AUFs øy i Tyrifjorden rett utenfor Oslo. 69 unge og engasjerte stemmer, som jobbet for en bedre verden og demokrati, ble stilnet. Hendelsen satte dype spor i befolkningen. For de overlevende og de etterlatte var traumene enorme, men også for den alminnelige nordmann påførte denne hendelsen enorme påkjenninger.

For meg er dette en personlig historie. Min tante, Carina Borgund, var en av de som aldri kom hjem igjen fra Utøya. Tante Rina ble bare 18 år.

Den 01. desember 2024 fikk jeg muligheten til å komme over for første gang på lenge for å ta bilder. Disse bildene ble tatt på en dag med lite aktivitet på øya. Jeg har forsøkt å formidle stillheten og smerten som oppsto da de 69 ble drept. Tom talerstol, pumpehuset og bratt terreng. Dette er kjente, nærmest ikoniske begreper som Norges befolkning har fått et forhold til, uten å selv ha vært der. Båten, M. S. Thorbjørn, er den samme båten som både ofrene og terroristen ankom øya med i 2011, og huset er det første man møter ved ankomst.

Jeg har også prøvd å få frem det absurde i at dette billedlige idylliske stedet, er åstedet for massedrap. Minnesmerket på øya, Lysningen, har ingen ende eller slutt. Den er plassert med tanken om at ingen mistet livet på akkurat den plassen, og at alle navnene blir lyst opp i løpet av dagen. Ingen navn står skrevet først eller sist.

Selv har jeg valgt å lyse opp tante sitt navn med en rose på armen, også en ring som nå er sluttet for min del, jeg er nå like gammel som hun var. Dagen bildene ble tatt vitnet alle lappene i Verditreet utenfor Hegnhuset om at det er en ny generasjon unge stemmer på Utøya, som jobber for demokratiske verdier og en bedre verden. Her kan ungdommer få lov til å sette ord på tankene sine. Tidsvitnene, de som opplevde terroren, vil være de viktigste kildene til denne historien. Det vil også i fremtiden være viktig at historien fortelles slik den forløp, og eies av en felles bevissthet.

For mange etterlatte var det i tiden etter angrepet utenkelig at Utøya skulle fylles med slik aktivitet igjen. For min del er det fint at øya ikke er grå og stille i all evighet - at det nå er nye engasjerte stemmer som taler i talerstolen om sommeren og som jobber sammen for en bedre verden.

- Theodor

